

τώνης, πού ήταν εκεί κοντά.

— Σκάσε σύ, ρέ ζουδι! του λέει ο πατέρας του, δίνοντάς του και μιά κατακεφαλιά.

Ο 'Αντώνης βάνει τὰ κλάμματα και φεύγει, λέγοντας :

— Ναι, έσύ τόν ειπες πως έχει τὸ ζύγκι στό μάτι!

Τήν ίδια εκείνη στιγμή μπαίνει στήν αὐλή ο κύρ-Μιχάλης, ένας ψηλός και ξεροκαϊνός άντρας, πού τὰ μάτια του άλλοιθώριζαν, γί- τοντας κ' αυτός.

— Γειά σας και χαρά σας! φωνάζει. Χριστός 'Ανάστη!

— 'Αλληώς άνέστη. Καλώς ήλθεσ. Μόνο πού άρρηγος λίγο, τού λέει ο κύρ-Θάνας μέ τόνο, σάν νά τού έλεγε «καλλίτερα θά έκανες νά μήν έρχόσουν».

— Πίνεις ένα;

— Και ένα και δυό. 'Ημέρα πού εινε σήμερα...Και τὸ ψήσιμο πῶς πάει;

— Όπως θέλουμε κ' όπως δέ θέλουν οί έγχθού μας, άπανταί ο κύρ-Θάνας.

Δίνουνε μεζέ και κρασί στόν κύρ-Μιχάλη. Τοῦτος άφού έπε τὸ κρασί του, στάνηκε μπροστά στό άρνι τού κύρ-Θάνου.

— Αυτό θά εινε τὸ δικό σου, τού λέει.

— Ναι, άπανταί ο κύρ-Θάνας, άποδύμα. 'Από τή στιγμή πού ειπε τόν κύρ-Μιχάλη τού ειχε κοπεί όλη ή όρεξη, χωρίς νά ξεβη κ' αυτός τὸ γιατί. Πάντα όμως ο άνθρώπος αυτός τού έκανε κα- κό, άμα τόν έβλεπε νά τόν κυττάξη με τὰ μάτια του τ' άλλοιθω- ρα. Τότε θαρροῦσε γουσουζής και νόμιζε πως τόν κοροϊδεύει όταν τού μιλοῦσε.

Ο κύρ-Μιχάλης στάθηκε κοντιότερα έμπρός στό άρνι τού κύρ- Θάνου, τὸ κύτταξε λίγο, κ' ύστερα μέ φωνή, πού θά έλεγε και- νείς, ότι θά έβγαине από τή μύτη του, άρχισε νά τραγουδά :

**Ψησοῦ ψησοῦ γίδα και οδοκοκκινίσω
ώσ τὸ ναρθὶ ή ώρα νά σέ ξεκοκκαίλω...
Ψησοῦ...ψησοῦ γίδα.....**

— 'Ε! νί σου πῶ, τού φωνάζει ο κύρ-Θάνας, εινε άρνι πρώ- της, δέν εινε γίδα. 'Αν δέν τὸ βλέπης, ξεστραβάσου νά τὸ ίδης!

— 'Α! άρνι εινε, λέει ο Μιχάλης, έγώ τὸ πήρα γιά γίδι.

— Γίδι ειν' έσύ, παληάνθρωπε.

— Μή μάς βρίζης, κύρ-Θάνο και δέ σου είπα- με και τίποτε κακό. 'Η άρνι ή γίδι τὸ ίδιο κάνει. Θά φρασή πού θά φρασή!

— Ο κύρ-Θάνας έχει γίνει από τὸ κακό του πὸ κόκκινος κ' από τὸ οδοκοκκινισμένο άρνι του. Τηράει δεξιά του, ξεβριάει νά τὸ ιδή τὰ πρόσωπα τῶν άλλων. Νομίζει, πως όλοι τόν κοροϊ- δεύουνε γιά τὸ άρνι του. Τήν ίδια στιγμή φτά- νει τρεχατός κ' ο γίός του ο 'Αντώνης και λαχα- ζασμένος λέει :

— Νά ίδητε τού κύρ-Παναγού και τού κύρ- Σταμού τὰ άρνια τὶ πάχος πού τὸ έχου και τὶ ό- μορφα πού εινε ψήμνια! όχι σάν τὸ δικό μου!.. — Νά! άει γάσου άποδύ άνεμόπαρα, τού λέει ο πατέρας του δίνοντάς του και μιά κλωστή δυνατή.

Ο 'Αντώνης μπήγε τῖς φωνές και τὰ κλάμματα. 'Ερχεται ή κυρ-Θάνανα και παίρνει τὸ παιδι της θυμωμένη, λέγοντας στόν άντρα της.

— Χρονιάρηκε μέρα χυλάς τὸ γρέφος γατί ειπε τήν άλήθεια. Μά δέν ύποφρεσαι μιά μέ τὸ ψαφίσι μου!..

Ο κύρ-Θάνας στέκει σάν άποσβολομένος. Κυττάει γύρω του, και φαίνεται σάν νά θέλει νά έσπαρη κάπου. Τὸ αίμα του έχει άνέβει όλο στό κεφάλι του. Κυττάει και τὸ άρνι του, πού έχει άρχσει ν' άράξει :

— 'Ασ' τὸ μορέ κ' έσύ! λέει σ' έκεινον πού γύριζε τή σούβλα. Καλά τὸ εϊδα έγώ στόν ύπνο μου πως τὸ έχουσ ο σκόλος.

'Αρπάξει τή σούβλα και τή στήνη όδηθ'. Κ' έτσι σάν νά ήθελε νά δώσει περισσότερη έπισιμιστήτα στά λόγια του, λέει δυνατά :

— Μωρέ νά με συγγίσουν και νά με ψήσουνε ζωντανό σάν τόν 'Αθανάσιο Δίκαιο, άν θά ξαναπάρω άρνι ζωντανό κ' άν θά τὸ ψήσω στή σούβλα. Ού! νά χιθοῦν οί άτιμοι, πού μου χαλάσανε με τήν κακια τους...τέτσιο άρνι...

'Ηλ. Π. Βουτιριδής

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(Της Μαρσελίνας Ντεμπόρκ Βαλμύρ)

Θυμάσαι κείνη τή μικρή και φρόνιμη παρθένα με τή άγνή της όμορφιά, τὸ βλέμμα τὸ γλυκό της; Μόλις, άλλοιμονο, ή φτοχή στήν άνοιξη της νεότης τότε ή καρδιά της ένωσε τὸ τί έκαμε γιά σένα.

Ποτέ δέ συλλογίστηκεν όρκους νά σου ζητηση γιαιτ μικρή όπως ήτανε δέν ειχε μάθει άκόμα' τρελλά αγαποῦσεν ή αδολή ψυχή της και τὸ σῶμα δίχως νεοπή έξεχνότανε στό ήθονικό μεθύσι.

Χάθηκε ξάφνου ή εικόνα της ή πολυαγαπημένη κ' όλη ή χαρά της κρύθηκε λιγώτερο από μέρα; Με τὰ πουλάκια πέταξεν ή νεότης τότε πέρα γοργά, μά ή πρώτη άγάπη της άθάνατη θά μένη...

Κ: ρ, Τ. Ζ.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΤΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΝΟΜΑΧΩΝ

'Η εὔπιστία τού Λαφροταίν. Μιά μονομαχία του. Ο Ξιφομά- χος Πουανιάν.'Η άπαρηφρευσι τῆς μονομαχίας. 'Όπου έμφα- νίζεται ο δήμιος! Και όμως δέν ειχε διαβάσει τόν 'Αριό- στο!.. Μονομαχίες γιά τὸ τίποτα!..

Ο περιήμος γάλλος ποιητής Λαφροταίν ήταν τρομερά εὔ- πιστος. 'Η εὔπιστία του αὐτή τού δημιουργοῦσε κάθε τόσο διά- φερα επεισόδια, εκ τῶν οποίων τὸ πιό νόστιμο εινε τὸ ἐξής: 'Ο λοχαγὸς τῶν δραγουάνων Πουανιάν, διάσημος ξιφομάχος, ήταν από τούς έμπιστους οικογενειακούς του φίλους. 'Οσάκις δέ δέν βρισκόταν στήν ταβέρνα—γιατί ο λοχαγὸς ήταν και κομμάτι μπε- κρης—κρατοῦσε συντροφία στήν κυρία ντὲ Λαφροταίν. 'Η σχέ- σης μεταξὺ τού σπαθιστοῦ και τῆς κυρίας ντὲ Λαφροταίν ήσαν εντελώς άθώες, γιαιτ ή γυναίκα τού ποιητοῦ ἐξ άλλου ήταν ή θι- κοτάτη και άφοσιωμένη στόν άνδρα της.

Μερικοί όμως «καλοθεληταί», φίλοι τού Λαφροταίν, τού με- τῶσαν διάφορες ψευδεις πληροφορίες μιά μέρα, και τόν έπει- σαν ότι θά έθεωρετὶ από όλους ως άιμασθητῆς εάν δέν μονομα- χοῦσε με τόν Πουανιάν. 'Ο ποιητής μας, ο οποίος όπως είπαμε, ήταν πολύ εὔπιστος, έπίστευσε όσα τού ειπαν, και τήν άλλη μέρα τὸ πρωί, κατά τίς... τέσσερες, έπήγε στό σπίτι τού Πουανιάν, τόν ζήτησε και τόν άνάγκασε νά ντυθῆ, νά πάρη τὸ σπαθί του και νά τόν άκολουθήση.

Ο Πουανιάν, κατάπληκτος, ύπνηκε. "Όταν δέ βρεθῆκεν έξω από τήν πόλη, ο Λαφροταίν τού ειπε :

— Πρέπει νά μονομαχήσω μαζί σου. 'Ετσι με έσυμβουλεψαν! Συγχρόνως δέ έσυρε τὸ σπαθί του και στάθηκε σὲ στάση περ- σοχῆς.

Ο Πουανιάν, βλέποντας ότι ο ποιητής ειχε... παρααγριέψει, έσυρε κ' αυτός τὸ σπαθί του, και με μιά κίνηση, πέταξε μα- κρυνά τὸ σπαθί τού αντίπαλου του. Κατόπιν δέ γελώντας τού ειπε:

— Καθώς βλέπεται είμαι πολύ καλλίτερος σπαθι- στῆς από σένα, γιαιτ ἐξ άλλου αυτό εινε και τὸ επάγγελμά μου. Πρῶν λοιπὸν σέ... σράξο, σύμφωνα με τήν επιθυμία σου, δέν πάμε σπίτι σου νά μου πῆς τί έχεις τέλος πάντων εναντιον μου, και νά... βάλουμε τίποτα στό στόμα μας!..

Ο ποιητής, ο οποίος ειχεν άρχισει νά τὰ χρει- αζεται, ιδέχθη ν' άναβληθῆ γιά λίγο ή μονομαχία, έως δτου δοθοῦν ή δεόντες εξηγήσεις. 'Οδηγήσε, λοιπόν, τόν αντίπαλό του στό σπίτι του, όπου και εξηγήθησαν και συνεφιλιώθησαν επάνω στό φαί.

***

Κατά τήν εποχή τού πολέμου τῆς Πρωσίας, ο βασιλεὺς Γου- σταῖος. 'Αδόςφρος, θέλοντας νά καταπολεμήση τὸ ἔθιμο τῆς μονομαχίας, τὸ οποίο ειχεν άποδεικνύσει τίς τάξεις τῶν αἰκιο- μακῶν του, έξέδωκεν ένα διάταγμα διά τού οποίου επέβαλε στοὺς μονομαχοῦντας τήν ποιητὴ θανάτου.

Παρά τήν αυστηροτάτη αὐτή απαγόρευση, εν τούτοις, δύο α- ξιωματικοὶ τού επιτελείου του, όνομαζόμενοι Τὸν και Βράγγελ, άλληλοπροεκήθησαν μιά μέρα σὲ μονομαχία. "Όταν όμως οί δύο αντίπαλοι έφθασαν στό «πεδίον τῆς τιμῆς», πρὸς μεγάλη τους κατάπληξη εὐρέθησαν άντιμέτωποι μ' ένα άπ' τούς ύπαισισταῖς τού βασιλέως, ο οποίος εύρίσκετο ἐκεῖ ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς περι- πόλου.

— Γνωρίζετε, τους ειπε τότε ο ύπαισιστῆς μ' αυτηρότητα, ότι ή μονομαχία άπηγορεύθη ἐπὶ ποιητῆ θανάτου από τήν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, κ' εν τούτοις θέλετε νά παραβητε τήν επιθυ- μίαν αὐτην τού 'Ανακτοῦ. 'Ο Βασιλεὺς με ξενοουδοῦσες νά σᾶς πῶ ότι δέν θέλει νά καταργήν τὸ πολεμοχαρές σας μένος. Μπο- ρεῖτε, άν θέλετε, νά μονομαχήσετε. 'Επειδή όμως πρέπει νά παραδειγματισθοῦν οί λοιποὶ συνάδελφοί σας, όποιος από σᾶς επικήρη τῆς μονομαχίας θά ύποστῆ τᾶς συνελαίας τού Νόμου. Γ' αὐτὸ, καθώς βλέπετε, έφερα μαζί μου και τόν δῆμο.

Ο δῆμιος, ήταν πράγματι ἐκεῖ έτοιμος νά εκτελή τὸ καθή- κον του...

'Η μονομαχία όμως δέν έλαβε χρωαν.

***

Ο Πάπας Βενέδικτος 14ος, αναφέρει κάπου τὸ ἐξής ανέκ- δοτο :

—Αὐτὸ γεγονοισαταί τακουθῆκαν κάποτε σχετικῶς με τὸ ποιὸς ήταν άνωτερος ποιητής, ο Τάσος ή ο 'Αριόστος. Τὸ τάσκωμα αὐτὸ κατέληξε, όπως ήταν φυσικό, σὲ μονομαχία. Κατ' αὐτην δ ύπερασπιστοῦ τού 'Αριόστου, όνομαζόμενος κόμης ντὲ Γκαρί- στο, έλαβε μιά γερή σταθιά από τήν δριανν και πέθανε. Δίχες στιγμῆς πρῶν πεθάνε και κάλεσε στό επιθανάτιο κρεββά- τι του :

— 'Όρειλω νά σου εξομολογηθῶ, μου ειπε, ότι τόν 'Αριόστο, γιά τόν οποίον πεθάνω, στήν άμνη τῆς ήλικίας μου, δέν τόν διάβασα ποτέ!.. 'Αλλά κ' εν τόν ελξα διαβάσει άσφαλώς δέν θά τόν καταλάβαινα : Γιατί τώρα μονομαχῶρα ύπερ αὐτοῦ; 'Α- πλοῦστωτα γιαιτ είμαι ήλιθίος..»